

[Boligministeren.]

en meget, meget fin bedring, og selv i Køge Bugt-området har der jo også været en bedring i stitutionen, men ikke en tilstrækkelig bedring. Jeg tror, det er rigtigt, som hr. Bendix og hr. Christophersen hentyder til, at vi skal tage en grundig drøftelse af denne situation og få analyseret den, som den i dag ligger. Det vil vi meget gerne være med til, og vi har også forberedt det materiale, som kan danne grundlag for en sådan diskussion.

Til hr. Christophersen vil jeg sige, at det er rigtigt, at det, der her er tale om med hensyn til lejetabene, bl. a. var foranlediget af det spørgsmål, hr. Christophersen stillede til mig vedrørende skæringstidspunktet og hvornår lejetabet skulle det ene eller det andet sted hen, for man må jo sige, at et eller andet sted skal det hen. Det skal jo betales på en eller anden måde, og hvis vi ikke havde lavet et forslag af denne karakter, havde det kun kunnet placeres ét sted, nemlig på alle de øvrige, der var flyttet ind, og så skulle lejen dér altså stige. Det er det, vi her prøver at komme uden om, således at dette lejetab fordeles på alle de mange tusind sociale boliger landet over, altså over landsbyggefondens konto.

Hr. Christophersen og sådan set også hr. Maigaard spørger, hvilken risiko der er for, at et almennyttigt boligselskab — eller en bebyggelse må det koncentreres ned til, da hver bebyggelse jo er en selvstændig økonomisk enhed — kan give anledning til, at staten må ud med penge, fordi man flytter indskudsrisikoen ned bag ved stats- og kommunegarantien, idet hr. Maigaard havde den opfattelse, at det ville være en hel umulighed. Jeg tror ikke, risikoen er særlig stor, men som det siges i bemærkningerne til lovforslaget, vil jeg ikke skære den helt bort, for den eksisterer. Det er givet en situation, vi kan komme i, så kan den være mere eller mindre teoretisk, og det vil jo altid være en vurdering, hvordan den er, men det vil jeg også godt tage en drøftelse i boligudvalget om.

Jeg vil gerne sige en ting til hr. Gunnar Jensen — jeg tror også, jeg sagde det sidste gang, men da var det ikke hr. Gunnar Jensen, der var ordfører — og til en af de øvrige ordførere, der henviste til, at jeg på et eller andet tidspunkt sidste år havde lovet, at nu

kom der ikke flere lovforslag, før den langsigtede løsning var i land. Det har jeg da begribeligvis aldrig kunnet love, al den stund jeg ikke kan sige og ikke kan garantere, hvornår den langsigtede løsning er i land. Det er jo helt op til, hvilken politisk situation der vil være, hvilken politisk velvilje der vil være fra partierne i folketinget. Socialdemokratiet har, som alle ved, ikke flertallet alene, og derfor kan jeg da ikke garantere, at der ikke kommer flere nødvendige lovforslag, inden den langsigtede løsning kommer i land. Det, jeg kan sige, og det, jeg tror jeg også sagde sidste gang, er, at jeg for min part og mit parti for vor part er indstillet på at få den langsigtede løsning trukket i land hurtigst muligt, og vi vil gøre alt for at fremme forhandlingerne omkring den langsigtede boligløsning. Efter denne lille rettelse vil jeg da sige tak også til hr. Gunnar Jensen for, at man igen viser sig fra den pæne side, og for den velvilje, der lå i denne indstilling.

Jeg skal ikke gå ind i diskussionen om, hvem der var fædre, og hvem der er børn i dette forhold; det har hr. Maigaard jo været lidt inde på.

Jeg er altså ikke helt enig med hr. Maigaard i problemstillingen med hensyn til risikoen og derfor heller ikke enig i konklusionen om nødvendigheden eller ikke-nødvendigheden af at flytte indskuddet fra yderste risiko til en pænere placering. Det er rigtigt, at efter at vi fik ophævet forhåndslåneordningen, gik man ind i nogle aftaler med bankerne om at finansiere det sociale byggeri ud fra den målsætning, som folketinget med de maksimalt 13.000 boliger havde vedtaget, og det er også gået, synes jeg, på en ganske udmærket og gnidningsløs måde, og bankerne har aftalt en vis fordeling af lånene alt efter bankernes størrelse. At der på et vist tidspunkt for nogle måneder siden opstod lidt uro omkring denne aftale, har i hvert fald ikke medført vanskeligheder med at få belånt noget af det byggeri, der har været tale om, og jeg synes, det er afgørende, at der ikke her er opstået vanskeligheder, som har nødvendiggjort, at regeringen på nogen måde skulle have ændret sin opfattelse og sin indstilling til problemet.

Bendix: Jeg vil blot ganske kort sige til hr. Maigaard, at når han så bombastisk si-